

Utruij p̄usruūfuij h̄u oukt̄ruū

Նորություն չէ, որ մեր Երկրի ճշա-
կութային դասը դեռ կարգավոր-
վելու Երկար ուղի դիմք անցնի:
Անհանգստացնող է, սակայն, որ
մի օարf կորուսներ կարող են
դարձածն անդառնալի լինել:
Վերջին տասնամյակում ձեւավոր-
ված այստես կոչված ճշակութա-
յին օլիգարխիայի եւ ռոռ-քաղնե-
սի ծաղկման ժամանակաշրջա-
նում ակադեմիական արվեստե-
րը՝ սիմֆոնիկ երաժշտությունը, օ-
պերան, բալետը, ցավալիորեն
դասնում են լուսանցքային: Այդ
իսկ դաշտառով միանգամայն ող-
ջունելի են դրանց այլնուանա-
յին դրսւորումները, որոնց ի հայ-
զալն ասես օրինաչափություն է
դասնում:

Այս մտորումներն իմ մեջ օճվեցին, երբ մայիսի 15-ին Արամ Խաչատրյան Ֆիլիհարմնիայի մեծ համեթզարսահում ու Ամերիկական կոնցերտի ժամանակակից կամաց աշխատավոր պատմությունը հաջողակ է առաջանալ: Անտեղյակ ընթերցողի կասկածը ուսաղեն փարատնել այն՝, օդերայի բեմադրությունը: Անտեղյակ ընթերցողի կասկածը ուսաղեն փարատնել այն՝, օդերայի բեմադրությունը մեր օդերայի եւ բալետի թատրոնի բեմում չէր, այլ Ֆիլիհարմնիայի մեծ դահլիճում, որը ժամանակավորապես ձեւափոխվել էր: Պարերի միջնամասի արդուները հանվել էին եւ ամրոցված ժամանրութել Ֆիլիհարմնիկ նվազախմբին, իսկ բեմում լիակատար թեմադրություն էր, միզամասցեններով, մեներգիչների եւ երգչախմբի ճամանակցությամբ: Բոյուրի մոտ ժամանական հարց է առաջանալ: Ինչո՞ւ այս մետամորֆոզը, երբ մինչև մեջնամասը անառու գրիծում է տասնամյակների ավանդույթներ ու լուցող եւ հատուկ այս նոյատակի համար նախատեսված օդերային դահլիճ՝ համադրասախան բենով, նվազախմբի «փոսով», դետությունից վճարվող աշխատակազմով... Այդ տարակույսն ավելի է ուժեղանում ներկայացումը դիտելուց հետո, երբ ցավով ու ափսոսանոնք գիտակցում ես, որ ունեն օդերային ճշակույթ ստեղծելու կարող ուժեր, օդերային ավելի բան լավ ծայներ, սակայն, փաստացիորեն չունեն օդերային թատրոն: Մի՞թե կարող են ասել, թե ունեն օդերային թատրոն, գոհանալով վաղուց ի վեր տուիսական հետարքություն ներկայացնող մի «Անուսով» եւ աղուսին երևասամուռ:

Կիյամ Սարոյանը ժամանակին Սովետական Հայաստանի մասին ասել էր. «Այդ երկրու ոչ մեկ քան իր տեղում չէ»: Թերեւս հիմա էլ կարող էր նույն քանն ասել: Այլաբես ինչո՞ւ ոյիշի ֆիլիառննիայում օդերային ներկայացում ցուցադրվի, որն էլ թենադրել էր կիսութեփստրը: «Եվգենի Օնեգինը» Վիգեն Զալյրանյանի օդերային դերյուտն էր: Ջավ լիցի, մենք ոչ մի դախարակելի քան չեմք տեսնում, որ կիսութեփստրն օդերա է թենադրում եւ ոչ էլ ուզում եմք կարծել, թե իր այս բայլով նա ցանկանում է ընդօրինակել Վիկոնտիին, Տարկովս-

կուն, Զեֆիրելին, Եգոյանին։ Զալդրանյանը վերջին տարիներին կինոյին գրագահու աշխատում է նաև բարոնում։ Իհետենի նրա վերջին բժնադրությունը դրամատիկական բարոնում։ Միայն թե Զալդրանյանի Փիլմերի բաց տեսարաններն օբյեւրային բժնում վերար-

սարված տեսնել կարծողների հոյսերը չարդարացան. կինոռեժիսորը մատուցել էր միանգամայն դասական, օրողորու օմերային բեմադրություն, ինչը հենց այսօր անհրաժեշտ է օմերային արվեստից կարծես խորթացած ներ հանդիսականին: Խևաղես, Starstjerjանի «Երկրաշար» օմերան որքան էլ հետաքրքրական գործ է, սակայն դրանով չես կարող մերօյա հանդիսականի օմերային արվեստի ձաւակը զարգացնել: Միայն թե չեմ կարող չափել, որ առաջին խևաղին տեսնելով բժի՞ ճեւավորումը սպիտակի գերիշխությամբ, զգեսների սեւ-սպիտակ հակադրությունները, ենաքեմի վարագույթի գրթածությունը, ընիշանուր մինիմալիստական լուծումները, անմիջապես հիշեցրին Եվրոպական Միության օմերայում Նիկոլաս Լենիփի բեմադրած եւ Մարկոս Սեյերի ճեւավորած «Եվգենի Օնեգինի» բեմադրությունը: Այդուամենայնիվ, նեմին, որ Զալրանյանի բեմադրությունը ռուսական օմերային միանգամայն հարազատ էր՝ որքանով որ թույլ էր տալիս ստեղծագործությունը (Զայկովսկին, ի դեմ, ընդունել է, որ իր օմերան այնքան էլ բեմական չէ եւ հագեցած չէ գործողություններով): Փոսյուր չէ, որ օմերային արվեստին ոչ սպիր հանդիսաների մի մասը դարձաղես չէր դիմանում չորս գործողությամբ օմերայի «ծանրությանը»:

Հուսով եմ, որ մեր երածօսագեցներն ըստ արժանիքուն եւ ճամանակի-
ուրեն կզնահատեն Փիլիհարննիկ նվազականիքի (դիրիժոր՝ Եղվարդ
Թռիքյան), մեներգիչների եւ երգ-
չախնձիք («Հովեր» կամերային երգ-
չախումբ՝ Սոնա Հովհաննիսյանի
ղեկավարությանը) կատարած աշ-
խատանքը, որը, մեր կարծիքով, գե-
րազանց էր: Մեներգիչներից հաս-
կաղես դեմք է ներկ բարձր երած-
ական կուտուրայի մեջ Հովհան-
նես Այվազյանին (Լենսկի) և Սոլ-
րեն Շահիջանյանին (Գրեմին), դե-
րասանական ամենորության եւ հո-

Դասանակա ամսութանը և ոլորտը լի կերպա ստղծած ժննուր Պեր Զարագանին (Տրիկէ): Բայց հատկանի հայսնություն էր Տասյանայի դերակատարութի Սյուզաննա Մելինյանը՝ Վոկալ բացառիկ հնարավորությունների եւ արժիսական անուանայի օճվածության երեխասարդ մի սոլորանո, որի ձայնը կզարդարե յուրաքանչյուր օդերային բժնահարթակը: Օնեգինի դերեզ կատարու էր բարիտոն Սամիսյավ Տրիփոնովը Մինսկից: Թեեւ Երեւանում հաստա կան նրան իրենց արժանիքներով հավասար, եթե ոչ առավելություն ունեցող մենեգիչներ, սա

կայն ինչղես մեզ հաղորդեցին
Տրիփոնովը ցամ հրավրվել էր՝
վերջին դահին փոխարինելու հա-
մար Եթևանցի Երգին: Մարդեմ, որ
բենադրության հետազա ներկայա-
ցումներմ Օնեգինի հայ դերակա-
տար(ներ)ը նույնութեա իրենց լավ կոր-
սելուրեն:

Բենադրությանը կարեւոր մասնակցություն էր բերել մեր լավագույն Երաժշտական կոլեկտիվներից «Հովեր» կամերային Երգչախումբը, որի անդամները ներկայանում էին որդես նախ ռուս գյուղացիներ ու գեղջկուիկներ, աղասուս ազգական-ազնվականութիմեր: «Հովերի» կազմը մշտադիմում զարմացրել եւ հիացրել է իր ընորհների բազմակողմանիությամբ, ավելին բան սուս Երգչախումբ լինելու իր համար հիշուվում: Այս անգամ մենք Երգչախմբի անդամներին տեսնում էինք առաջին գործողության մասսայական տեսարաններում, ռուսական գեղջկական դարեր, իսկ հետո դարահանդեսային դարային շարժումներ կատարելիս: Չաս ավելի հաճելի եւ բնական է օլերային բենադրության մեջ որդես բազմության անդամներ տեսնել զգեստափոխված կենդամի մարդկանց առօրեական դար ընդորհնակելիս, բան դրոֆեսիոնալ դարեր ձգգրութեան կատարող մարզված դարողների: Եվ ամեն անգամ վաղեւ այս Երգչախումբը մեկ ամբողջականություն լինելով համեմետք քանի առանձնանալու համար գայտնություն է իր անդամների ցայտուն անհարականություններով: Զափազանցված չի լինի, եթե ասեմք, որ բենադրության վաշ բատերականությանը մեծ չափով նորատում էին հենց Երգչախմբի մասնակցությամբ բենադրված տեսարանները:

Ֆիլիարմնիայի դահլիճն, այնուամենայմիվ, ոտերային դահլիճ չէ: Հարուսում նստածներին նվազախմբի եւ երգչների հնչողությունը հաճախ անժամանակ էր հասնում:

Իսկ ո՞վ էր նոյասել այս ներկայացման իրականացմանը: Ել ո՞վ եթե ոչ կրկին «ՎիվաՍելը», որի նախագահ Ռալֆ Յիրիկյանին Վիգեն Զալյուրանյանն իր ընորհակալական խոսքում չվարանեց հոչակել տարվա մարդ:

Արդեն բանի տարի է Հայաստանի ֆինանսների նվազափակումը, իսկ

ჭილადული ძალას მოსახლეობას, თანა
მნიშვნელოვანი კასტროპოლისის გადა
მოწყვეტილი და მნიშვნელოვანი ქადაგის გადა
მოწყვეტილი და მნიშვნელოვანი ქადაგის გადა

ԱԱԳԿ ՎԱՐԴՈՒՄՅԱՆ
Երեանի ղետական
մանկավարժական
մալսարանի կուլտուրայի
ֆակուլտետի պատմութեան

Հայկական կինոյի նոր կամ նորացված կատալոգ

- գրել է պրոֆեսոր Սուլեն Քասմիկյանը:

«Ազգ» գրության կատալոգի մով-
շիդիկացիայի բաժնի խմբագիր,
կինոգետ՝ **Սերգեյ Գալստյան** համա-
րուն այս հրատարակությունը համա-
րեց՝ «քաջանի մի աշխատություն,
որի գիտական նշանակությունը մեծ
է հայ կինոյով զբաղվողների, կինո-
գետների և ուսումնասիրողների հա-
մար: Այսօր ևս աշխատում եմ հայկա-
կան վավերագրական կինոյի դաշ-
տության վրա և դաշտերացնում են,
երբ կատալոգը իմ ձեռնության լինի,
հնչքան արձենքավոր ու կարենու նշա-
նակություն կունենա իմ աշխատու-
թյան համար, այն փառոսի դես ու-
ղեցույց կդառնա: Այս կատալոգը
այս կարենու հանրագիտարանն է, ին-
չի մասին մենք, կինոաչխարհի հայ
մասնագետներս, երազել ենին սարի-
ներ շարունակված»: 1924 թ. «Խորհրդա-
յին Պայասան» Վավերագրական
ֆիլմով (սց. հեղ. Ե. Չուբար, Պ. Բգ-
ոսունի և Պ. Ֆոյսան) հիմնադրվել է
հայկական կինոն և ահա նրա ան-
ցած 85-ամյա դաշտությունը Վերջա-
դես ամփոփվեց այս կատալոգում:

ՄԱՐԻԵՏԱ ՄԱԿԱՐՅԱՆ

Վարուժանյան արվեստի հետակայոց գուցահանդես

«Ինձ Դամիել Կարուժան անվանեցին ի հիւատակ սիրո Եւ խաղաղության երգի, բնաւերգու Եւ հովվերգական նշանակու բանաստեղծ», Աւելի է Սիրիայում, ցեղասպանությունին մազաղութ ընտանիքում ծնված առաջնային վեստագիտ Վարուժան Շեցինյանը ունի «ճամապարհ տարիների միջովկան» ընդհանուր խորագործ կտավների և հիւատախտակների հետահյայտ ցուցանանդեսի մասին է գրել Ոռոգական Թեյթեւյրան «Արմինը միրու սկիերթեց» աշքաբարերի ապրիլ 17-ի համարում:

Արվեսի ճանաչողական առաելության իր անսակարկ նվիրվածության համար այս տարվա ապրիլի 23-ին Սասաշութեաբի խաջամբեատարանում նրան դասվել են Փիեթը Թուրուցյանն ու սենատոր Մթիվ Թոլովանը:

Սենանալով գարեականի ընտանիքում, ցեղասպանության դասությունները խորը եւ անջնջելի դրուց են թողել նրա հոգում եւ արտահայտություն օտել իր արվեսի գործերում։ Սկսել է նկատել վաղ ասակում եւ 19 տարեկանում ցուցադրվել ՝ այլեղի ազգային թանգարանում։ Ուս բարձրացիքան այցելուներն այնտեղ են տղափորվել նրա գործերով, որ կրթարտուակ են առաջարկել՝ ուսանելու Երևանի գեղարվեստաթեատրական ինսիտուտում։ 1969-1976 թթ. նա սպառել է Հայաստանում եւ ստացել մագիստրու աստիճան։ 1979-ին տղափորվել է Ս. Նահանջներ եւ հասաւավել Բուստոնն անունում։ Նրա կավաները ցուցադրված են Ամերիկայի բազմաթիւ պատկերասրահներում։

Նրա այս տարվա հոււցախտակը կրտսել էր. «Այն, կարող են ճանաչել Յայոց ցեղասպանությունը» խոսեցր, որի առաջին երեք բառերը՝ «Այն, կարող են»-ը Բարձր Օքամայի 2008-ի ճախճնութական մրցաւափի կարգախոս եր, որին ամբողջ աշխարհը միացավ՝ կավասարվոյ, որ, իրեն, փոփոխությունների ժամանակը հաստացել է: «Իմ նայածակն է մարտնչել հանուն արդարության, ազատության եւ խաղաղության», նետել էր նա այդ առիթու:

«Jazz-lyhün» Մրցույթ

«Ուկե ծիրան» Երեւանյան 7-րդ միջազգային կինոփառատոնի մշակութային ծրագրի գլխավոր իրադարձությունը լինելու է «Jazz-կինո» ջազային խմբերի մրցույթը, որ կանցկացվի փառատօնի օրերին՝ հունիսի 11-17-ը։ Շառլ Ազնավորի անվան հրամարակում ամեն or, Երեւան ժամերին հանդես կան ջազային համույթեր։ Ինչպես տեղեկացրեց «Ուկե ծիրան» փառատոնի սնօ-

Են, կինոռեժիսոր **Րարուբյուն Խաչարյանը**, մը ցույթն անցկացվում է հայ ջազի անվանի վարդես Լեռնա Սալխասյանի (Սալխաս) եւ «Ուկե ծիրան»-ի հետ համատեղ։ Սահմանված են մրցանակներ, ընդհանուր մրցանակային ֆոնդը կազմում է 6 000 ԱՄՆ դոլարին համամետ։

U. U

